

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Ваня Н. И.а

при участието на секретаря Даниела Бл. Ангелова
като разгледа докладваното от Ваня Н. И.а Въззивно гражданско дело №
20211800500635 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 176 от 24.06.2021 г. по гр. дело № 758/2020 г. Костинброският районен съд е признал за установено на основание чл. 422 от ГПК по отношение на ЗДР. Г. ИВ. съществуването на вземания на „А.С.В.” ЕАД за следните суми: сумата 9760,30 лв. – главница; сумата 2537,60 лв. – договорна лихва за периода от 20.07.2018 г. до 19.09.2019 г.; сумата 1168,08 лв. - лихва за забава за периода от 21.06.2018 г. до 02.06.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 316/2020 г. на Костинбродски районен съд, ведно със законната лихва върху сумите от подаване на заявлението на 03.06.2020 г. до изплащането им. Ответникът е осъден да заплати на ищеца направените разноси за исковото и заповедното производство в общ размер 1238,64 лв.

Решението е обжалвано от ответника в първоинстанционното производство, чрез особения му представител адв. В. Н.-Л., като неправилно, необосновано и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят сочи, че в обжалваното решение не е обсъдено направеното с отговора на исковата молба възражение липса на предпоставките за настъпване на предсрочна изискуемост на претендираните суми по договора за кредит, като поддържа изложените в тази връзка в отговора подробни съображения.

Ответникът по жалба оспорва същата и настоява обжалваното решение да бъде потвърдено.

За да се произнесе, въззивният съд взе предвид следното:

Производството по гр.д. № 758/2020 г. на Костинбродски районен съд е образувано по предявени от „А.С.В.” АД срещу ЗДР. Г. ИВ. искиове за установяване съществуването на вземания на ищеца за следните суми: сумата 9760,30 лв. – неизплатена главница по договор за потребителски кредит № PLUS-15754192/21.02.2018 г., сключен между ЗДР. Г. ИВ. и „Б.П.П.Ф.С.А., к.Б.”; сумата 2537,60 лв. – договорна лихва за периода от 20.07.2018 г. до 19.09.2019 г.; сумата 1168,08 лв. – обезщетение за забава за периода от 21.06.2018 г. до датата на подаване на заявлението, ведно със законната лихва върху главницата от подаването на заявлението до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че вземанията произтичат от сключен на 21.02.2018 г. между „Б.П.П.Ф.С.А., к.Б.” и ответника ЗДР. Г. ИВ. договор за потребителски кредит PLUS – 15754192, по силата на който на ответника била предоставена сумата 10 000 лв., а той се задължил да заплати на кредитора 40 месечни погасителни вноски по кредита, всяка от които в размер на 384,70 лв., включващи главница и надбавка, покриваща разносните на кредитора по подготовката и обслужване на кредита, и добавка, съставляваща печалбата на кредитора, съгласно погасителен план, неразделна част от договора, с краен с падеж на вноските 20.06.2021 г. Твърди се, че тъй като ответникът не е изпълнявал в срок задълженията си за заплащане на погасителни вноски по кредита, цялото задължение по договора е станало предсрочно изискуемо поради настъпване на посочените в чл. 5 от Общите условия към договора предпоставки, без да е необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. Ищецът твърди, че въпреки липсата на договорно или законово задължение на кредитора за уведомяване на длъжника за обявената предсрочна изискуемост /доколкото същият е небанкова финансова институция и т. 18 от ТР №4/2013 г. на ОСГТК не намира приложение/, кредитополучателят е уведомен за обявената предсрочна изискуемост с уведомително писмо, връчено на последния на 19.09.2019 г. чрез ЧСИ Йордан Ц., рег. № 784.

Твърди се, че 27.07.2017 г. между „Б.П.П.Ф.С.А., к.Б.” и ищеца бил сключен договор за цесия, с който вземането на кредитора, произтичащо от горепосочения договор за потребителски кредит, било прехвърлено на ищеца. Същият уведомил длъжника за прехвърлянето на вземането, за което бил надлежно упълномощен от цедента.

За исковите суми ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, по което било образувано ч.гр.д. № 316/2020 г. на Костинбродски РС и заявлението било изцяло уважено. Издадената заповед за изпълнение била връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът, чрез назначения му при условията на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител адв. В. Н. - Л., подал писмен отговор, с който оспорва исковите. Излага възражение срещу твърдението в исковата молба за настъпила на 19.09.2019 г. предсрочна изискуемост на кредита. Сочи, че уведомлението за предсрочна изискуемост не е било надлежно връчено на ответника, което води до неоснователност на исковата претенция.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, съдът намира за установено следното от **фактическа страна**:

По делото е представен и не е оспорен относно автентичността на подписите на страните и датата на сключването му договор за потребителски паричен кредит

№ PLUS-15754192, сключен на 21.02.2018 г. между „Б.П.П.Ф.С.А., к.Б.” като кредитор и ответника ЗДР. Г. ИВ. като кредитополучател. С този договор кредиторът се задължил да предостави на кредитополучателя паричен кредит в размер 10 000 лв., а кредитополучателят се задължил да плати на кредитора 40 равни месечни погасителни вноски, всяка в размер на 384,70 лв., на падежни дати от 20.03.2018 г. до 20.06.2021 г. съгласно посочен в договора погасителен план, като в размера на всяка месечна погасителна вноска се включват части от главница, представляваща подлежащия на връщане кредит, от лихва, представляваща определена добавка, съставляваща печалбата на кредитора, както и части от дължимата от кредитополучателя застрахователна премия по сключения от него договор за застраховка „Защита на плащанията” по посочения кредит – чл. 3 от условията договора за кредит.

Представен е рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 27.07.2017 г. между ищеца „А.С.В.” АД и „Б.П.П.Ф.” ЕАД /чийто универсален правоприменик е „Б.П.П.Ф. С.А., к.Б.я”/ по силата на който „Б.П.П.Ф.” ЕАД се задължава да прехвърля всеки месец за срока на договора определено портфолио от вземания, произтичащи от договори за потребителски кредит, сключени с длъжници, които не изпълняват задълженията си по тях, определени всеки месец в приложение № 1. Представено е допълнително споразумение между ищеца и „Б.П.П.Ф. С.А., к.Б.я” от 11.06.2018 г. към горепосочения рамков договор за прехвърляне на вземания, както и писмени потвърждения на цедента за извършените продажби на вземания, индивидуализирани в приложения № 1 от 27.07.2017 г. и от 11.12.2018 г.

В представеното извлечение от приложение № 1 от 11.12.2018 г. под номер 5 фигурира договор № PLUS-15754192, сключен на 21.02.2018 г. със ЗДР. Г. ИВ..

В изпълнение на № 7, чл. 8 от договора цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците за цесията.

Ищецът е изпратил до ответника уведомително писмо изх. № УПЦ-П-БНП/PLUS-15754192 от 12.12.2018 г. за прехвърлянето на вземанията на „Б.П.П.Ф. С.А., к.Б.я” /правоприменик на „Б.П.П.Ф.” ЕАД/ по договора за потребителски кредит № PLUS – 15754192/21.02.2018 г. Видно от представеното известие за доставяне писмото е получено лично от ответника срещу подпис на 21.12.2018 г.

На 28.08.2019 г. ищецът е изпратил до ответника уведомително писмо изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/ PLUS-15754192 от 28.08.2019 г., с което го уведомява, че към тази дата задълженията му по договора възлизат на сумата 13465,98 лв., включително лихва за просрочие, както и че поради неплащане в срок на погасителните вноски по договора е настъпила предсрочна изискуемост на вземанията на ищеца, считано от получаване на уведомлението.

Представена е разписка за връчване на горепосоченото уведомление до длъжника на посочения в договора негов адрес от ЧСИ Йордан Ц., рег. № 784, в която е отразено, че адресът е посетен от служител на ЧСИ на посочени три дати, но лицето не е открито, съседите не са го виждали от дълго време. На 19.09.2019 г. е залепено уведомление. Посочено е в разписката, че на 20.09.2019г. по пощата е изпратено и писмо с обратна разписка, което се е върнало в кантората на ЧСИ на 14.10.2019 г. като непотърсено.

На 03.06.2020 г. ищецът е подал срещу ответника заявление по чл. 410 от ГПК с предмет исковите суми, по което е образувано ч.гр.д. № 316/2020 г. на Костинбродски РС. На 04.06.2020 г. е издадена заповед за изпълнение за тези суми, която и била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал. 5 от ГПК и заявителят е предявил иск

за установяване на вземанията си в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК.

От така установеното от фактическа страна, **правните изводи** на съда са следните:

Предявени са иски с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 240, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Така предявените установителни иски са допустими с оглед предходно развитото се заповедно производство, по което е издадена заповед за изпълнение в полза на ищеца срещу ответника за исковите суми, връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, а ищецът е предявил исковите за установяване съществуването на вземанията по издадената заповед за изпълнение в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК.

Установява се от представения и неоспорен досежно неговото авторство договор за потребителски кредит № PLUS-15754192 от 21.02.2018 г., че между „Б.П.П.Ф. С.А., к.Б.я” и ответника ЗДР. Г. ИВ. е възникнало облигационно правоотношение, по силата на което дружеството е предоставило на ответника потребителски кредит в размер на 10 000 лв. срещу задължение за погасяването му на 40 равни месечни погасителни вноски, включващи части от главницата, договорна /възнаградителна/ лихва и застрахователни вноски, с краен срок на погасяване 20.06.2021 г.

Съобразявайки предмета, страните и съдържанието на правата и задълженията по сключения с ответницата договор за потребителски кредит, съдът намира, че същият отговаря на изискванията на ЗПК за действителност, съобразно чл. 22 от ЗПК. Спазено е изискването на чл. 10, ал. 1 от ЗПК относно формата на договора. В договора е посочен общият размер на кредита и условията за усвояването му, посочен е фиксиран лихвен процент, както и годишен процент на разходите, както и останалите изискуеми от разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 от ЗПК реквизити.

По делото не се твърди и не се установява ответникът да е внасял погасителни вноски по кредита.

Поради неплащане на дължими вноски по кредита ищецът е упражнил правото си по чл. 5 от договора за кредит да обяви целия непогасен размер на кредита за предсрочно изискуем чрез едностранно волеизявление до ответника, обективизирано в изпратено до последния уведомление. С оглед обстоятелството, че ответникът не е заплащал вноски по договора за кредит, е било налице основание ищецът - кредитор да обяви кредита за предсрочно изискуем.

Основният спорен по делото въпрос, в който е концентрирано възражението на ответника за недължимост на претендираните вземания, е свързан с това дали е настъпила предсрочната изискуемост на кредита. В основата на това възражение е направеното от ответника оспорване, че не е бил уведомен за волеизявлението на банката за обявяване на предсрочна изискуемост на целия кредит поради неизпълнена процедура по чл. 47 от ГПК за връчване на уведомлението за предсрочната изискуемост.

Съгласно даденото разрешение в т.18 на ТР № 4/2013 год. на ОСГТК на ВКС в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем. Ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл.60, ал.2 от Закона за кредитните институции, правото на кредитора следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва

да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Или, предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Разрешенията на т. 18 на ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС и необходимостта за уведомяване на длъжника за настъпване на предсрочната изискуемост са приложими и по отношение на небанковите финансови институции.

Начинът на удостоверяване на връчването на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на банката, че счита вземането по договора за кредит за предсрочно изискуемо, е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване. Допустимо да се фингира недоставеното или само изпратено от банката съобщение до длъжника като получено единствено в случай, че договорът между страните предвижда определени предпоставки и/или фактически констатации, при наличие на които ще се счита, че е положена дължимата грижа да се доведе до знанието на длъжника изявлението на банката, че е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем. В случай, че договорът за кредит не обективира такава уговорка, уведомяването на длъжника следва да бъде надлежно удостоверено посредством уредените в чл. 37- 58 ГПК способи за връчване на книжа, вкл. връчване по възлагане от нотариус /чл.50 ЗННД/ или частен съдебен изпълнител /чл. 43 от ЗЧСИ/.

В случая кредиторът е възложил връчването на уведомлението за предсрочната изискуемост на частен съдебен изпълнител Й. Ц. с рег. № 784. Компетентността на частните съдебни изпълнители да връчват съобщения във връзка с гражданскоправни отношения произтича от разпоредбата чл.18, ал.5 ЗЧСИ /в редакцията ѝ, обн. ДВ бр.86 от 27.10.2017г., действала към момента на връчване на процесното уведомление. В чл. 43 от ЗЧСИ е предвидено, че връчването на книжа се извършва при условията и по реда на чл. 37 - 58 от ГПК. Видно е от представените писмени доказателства, че уведомлението с изявлението на кредитора за обявяване на предсрочната изискуемост е изпратено от ЧСИ на посочения в договора за кредит адрес на ответника, който е негов официално удостоверен постоянен и настоящ адрес съгласно съдържащата се в кориците на приложеното ч.гр.д. № 316/2020 г. справка от НБД „Население”. Видно е от разписката към съобщението, че в продължение на един месец ответникът не е бил намерен на този адрес и не е намерено лице, което е съгласно да получи съобщението, като невъзможността ответникът да бъде намерен на този адрес е констатирана с три посещения от връчителя, извършени в интервал от повече от една седмица между всяко от тях, като едно от посещенията е в неприсъствен ден. Следователно са били налице предпоставките по чл. 47, ал. 1 от ГПК за залепване на уведомление, като такова уведомление със съдържанието по чл. 47, ал. 2 е било залепено от връчителя на 19.09.2019 г. Съгласно чл. 47, ал. 5 от ГПК с изтичане на двуседмичния срок от залепване на уведомлението съобщението, а именно на 03.10.2019 г., съобщението с волеизявлението на кредитора за обявяване на предсрочната изискуемост на целия кредит е било редовно връчено на ответника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. С оглед на това следва да се приеме, че кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като е уведомил същия за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита.

По делото не са събрани доказателства ответникът да е извършвал плащания по сключения договор за кредит. С оглед на това същият дължи целия размер на усвоения кредит, който е станал предсрочно изискуем, в размер на претендираната главница от

9760,30 лв.

Наред с непогасената главница, ответникът дължи и уговорената в договора възнаградителна лихва. От съдържанието на договора за кредит е видно, че възнаградителната лихва е уговорена при фиксиран лихвен процент за целия срок на договора и същата е включена в размера на всяка равна месечна погасителна вноска. Така, приспадайки непогасената главница от 9760,30 лв. и застрахователна премия по договора за застраховка от 2240 лв. /която не се претендира от ищеца/ от посочената в договора обща стойност на дължимите от ответника плащания в размер на 15388 лв., се получава сума в по-голям размер от претендираната с исковата молба договорна лихва от 2537,60 лв. С оглед на това и предвид липсата на други компоненти, формиращи погасителната вноска, както и липсата на данни за частично погасяване на дължими суми по кредита, следва да се приеме за основателна претенцията на ищеца за възнаградителни лихви в претендирания размер от 2537,60 лв.

Ответникът дължи и обезщетение за забава върху усвоената и непогасена главница по кредита в размер на действащата законна лихва за всеки ден на забавата - чл. 5 от договора, дължима от настъпване на падежа на всяка вноска до подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, общият размер на което възлиза на сумата 1168,08 лв.

Следва да се посочи за пълнота, че дори и да се приеме, че предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, към момента на приключване на съдебното дирене в първоинстанционното производство е настъпил уговореният краен срок на погасяване на всички задължения по договора за кредит. С оглед на това и съобразявайки задължителните разяснения, дадени с ТР № 8/2017 г. на ОСГТК, както и т. 9 от ТР № 4/2014 г., следва да се приеме, че в полза на ищеца съществува вземане срещу ответника на основание процесния договор за потребителски кредит за сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение.

Налице е активна материална легитимация на ищеца „А.С.В.” ООД като носител на претендираните вземания срещу ответника за главница, договорна лихва и законна лихва, произтичаща от рамков договор за прехвърляне на вземания от 27.07.2017 г., допълнително споразумение към него и приложение № 1 към договора. За прехвърлянето на тези вземания ответникът е надлежно уведомен от новия кредитор, който е бил упълномощен за това от стария кредитор, поради което цесията е породила действие спрямо ответника.

По горните съображения предявените искове са изцяло основателни.

С оглед съвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция и направеното от ответника по жалба искане за разноски жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лв.

Воден от горното, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 176 от 24.06.2021 г., постановено по гр.д. № 758/2020 г. на Костинбродски районен съд, с което е признато съществуването на

вземания на „А.С.В.” ЕАД срещу ЗДР. Г. ИВ. за сумата 9760,30 лв., представляваща неизплатена главница по договор за потребителски кредит PLUS-15754192 от 21.02.2018 г., сключен между „Б.П.П.Ф. С.А., к.Б.я” и ЗДР. Г. ИВ., сумата 2537,60 лв., - договорна /възнаградителна лихва/ за периода от 20.07.2018 г. до 19.09.2019 г., сумата 1168,08 лв. – обезщетение за забава за периода от 21.06.2018 г. до 02.06.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 316/2020 г. на РС-Костинброд до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА ЗДР. Г. ИВ. да заплати на „А.С.В.” ЕАД сумата 350 лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____